
Josif Brodskij

Itáliában

Roberto és Fler Calassónak

Éltem egykor a városkában én is, ahol szobrok
nőttek a házakon, s ordítva: „minden romlott!”
futott a helyi filozófus, szakállát lengetve,
s megkurtította létedet a rakpart végtelenje.

Most száll le ott a nap, kariatidákat vakítva.
De akik engem úgy szerettek, a halálból vissza
nem hozza senki. Elveszítve üldözése tárgyát,
a kutya is maradékot szimatol s hozzálát,

s ebben az emlékezetre hasonlít. Alkony; hangok
a távolból, „pucolj innen, barom!” – efféle harsog
idegen nyelven számomra. De ezt könnyen megértem.
S nincs szebb e lagúnánál; galambdúc a végén;

s aranyfényével megkönnyezteti a szememet.
Az ember, eléelve addig, mikor már nem lehet
szeretni őt, már nem akar szembeúszni az árral,
inkább maga is elrejtőzik a perspektívába.

BAKA ISTVÁN FORDÍTÁSA